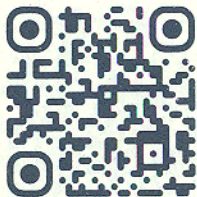
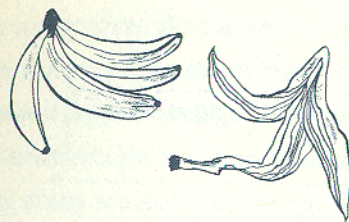


Однoйменний альбом Tember Blanche,  
який нерозривно пов'язаний  
із сюжетом книги:



Somebody's watching me



Я прокинулася з тривожним відчуттям нудоти в горлі. Так буває, коли я думала про щось нехороше напередодні, або й не хотіла думати, а деструктивні ідеї прокралися самохіть. Я погано це контролюю, а втім...

Мене задовбало вважати себе недостатньо розумною, стрункою, успішною і бозна-якою ще. Я почуваюсь негідною свого місця і постійно думаю, що мене ось-ось розкусять: «Ага, то ось яка ти насправді — тупа!». О так, залежність від чужої думки мене теж задовбала, бо що, зрештою, вона мені дасть? Але ж докучає, муляє і спонукає порівнювати себе з кожним, хто зробив щось краще за мене. У такі моменти я вкотре шукаю відповідь на одвічне питання: «Хто я?». Ну, точно не агроном із Черкащини, бо після факультету германської філології в Києві мало хто наважиться на таку кардинальну зміну діяльності.

Ти як?

Засвітився телефон — це було вранішнє повідомлення Максима.

Може, зайдеш до мене за 20 хвилин, поговоримо?

Мені пощастило з Максимом. Він любить мене, купує банку шоколадної пасти, коли мені сумно, ходить зі мною в кіно на мультфільми *Disney* попри те, що ненавидить епізоди, де хтось співає — а їх там, самі знаєте, хоч греблю гати.

З Максимом ми познайомились на курилці (а кажуть, куріння вбиває) й одразу знайшли спільний інтерес:

— Чуєш, а Ігор Павлович завжди був такий душевний?

— Душевний? Дівчино, ви занадто добре відгукуєтесь про цього лисого хера.

Шкіряна куртка шоколадного кольору, кастомні конверси, джинси шкіні, за які не соромно, — на перший погляд, усе в ньому було прекрасним, тому на пропозицію обговорити викладача фонетики за чашкою кави я погодилась без вагань. Старшокурсник, який курить не абищо, а самокрутки, та ще й стильно вдягається — це, повірте мені, раритет. Я захопилася за нього хваткою дикої пантери, аж поки не пройшов місяць, два, три... І я зрозуміла, що в мені досі нічого не йокнуло.

На годиннику була 7:03. Я подивилась на постер *Schmalgauzen* над Юлиним ліжком і вирішила, що наразі рефлексії

з мене досить. Відклала телефон зі щодень звичнішими новинами й підвелася. Взяла три свої нещасні баночки для ранкового туалету (дякувати богу, що хоч із обличчям у мене завжди все було гаразд), зубну щітку, рушник і пішла во-скрешати в'яле після сну тіло — обожнюю робити це о сьомій ранку, коли можна уникнути черг. Вода в душі була холодна й додавала ще більше драматизму прийдешньому тривожному дню, але я вирішила відіграти *drama queen* на повну й увімкнула «Хованки» *Tember Blanche* — коли слухаю цю пісню, завжди думаю, ніби її написали про мене.

Після ранкових процедур я вже не хотіла нічого аналізувати. Часом здається, що я тільки те й роблю: оцінюю свою зовнішність, прокручую в голові всі невдалі фрази, які сказала на парі німецької, картаю себе за кожну недотягнуту ноту на репетиції. Боже, як мене втомила моя голова. Чому від неї, такої маленької каштанової голівоньки, свого часу очікували так багато? На ті гроші, що мама відклала мені на навчання, можна було одразу оплатити послуги психотерапевта на десять років вперед. Шкода, що покоління X досі називає їх «мізкоправами».

— Нусь, це я, — у двері постукав Максим.

Він зайшов, не дочекавшись відповіді, і впав на ліжко поряд зі мною.

— Чого не спитав, чи я тут сама?

— Та ніби я не знаю графік твоїх подружайок, — пирснув він. — Мія о восьмій ранку вже побігала, помедитувала

і проходить якусь співбесіду, а Юля взагалі тут рідко з'являється. По-любому тусується чи у Юри, чи у Льоші з істфаку.

— Не будь таким *judgmental*. Ти що, не жив своє найкраще життя в дев'ятнадцять?

А річ у тому, що він таки жив. Ні, я жодним чином не засуджую його колишній стиль життя і не переймаюся кількістю партнерок, яких він мав до знайомства зі мною. Люди займаються сексом: хто на одну ніч, хто раз на місяць і тільки у шлюбі — я це розумію і не засуджую. Тим паче зараз Макс від звичайного асистента доріс до менеджера з міжнародної логістики, тож дозволити собі навіть пристойні вечірні гуляння може тільки на вихідних.

— Жив, звісно, — не приховуючи ностальгійної усмішки, сказав він.

— Що, згадав своє розпусне життя і просльозився?

Максим, вдаючи розлюченість, легенько лягнув мене по коліну, а коли усвідомив недієвість цього методу, взявся до справжнього знущання — лоскоту. Я розмахувала руками, сміялась крізь сльози і благала його зупинитися. За шостим разом слово «досить» прозвучало настільки голосно, що Максим відсахнувся і глянув на мене стривожено, оцінюючи завдану шкоду. Жодних тілесних травм не було видно, але в цей момент Макс згадав про справжню причину свого візиту й ту іншу, невидиму травму, яка вже стільки років роз'їдає мене зсередини.

Він подивився на мене винувато й серйозно промовив:

— Розкажи ще раз, що вчора сталося.

— Я збиралась на співбесіду і хотіла вдіти свої улюблені штани. Я придумала образ, дістала їх із шафи, а коли вдягала... Макс, вони на мені не зійшлися.

— Ти змінюєшся, це нормально, — сказав мені хлопець, який може тиждень харчуватись фастфудом — і не поправитись ні на грам.

— Та де ж нормально, — нудотний клубок у горлі не змусив себе чекати. — Нормально — це коли тіло змінюється після родів, чи після гормональних таблеток, а у мене що? Мабуть, мені знову треба менше їсти.

— Нуся, та це ж просто штани.

Просто штани?! От як пояснити хлопцю, що просто штани — це те, що він бере на акції  $1+1=3$  без примірки, бо й так знає, що весь одяг більше XS буде звисати матнею на його дупі. А це — ох, це розкішні вельветові брюки, які мали справу з польською митницею, аби за два тижні трепетного очікування опинитися в мене й стати втіленням моєї жіночності. Просто, бляха, штани.

— Я не зможу купити S-ку. Їх зняли з продажу, — я намагалась зберігати спокій.

— То давай я куплю тобі інші.

— Не треба мені інші.

— А що тоді треба?

— Блять, бути постійно кращою!

Сльози, як місячні, про свою появу попереджають заздалегідь. Я сиділа, розчавлена усвідомленням істинної причини своїх проблем, і дивилась, як розмивається світ перед очима. Солоні краплі текли по щоках і падали на сірі домашні штани з *Hello Kitty*. Я знала, що Макс називатиме мене найгарнішою, найпрекраснішою дівчиною у світі хоч у штанах, а хоч і без них — особливо без них, якщо бути точною. Щоб не переповідати тут інтимні подробиці цієї розмови, я просто скажу, що так він і зробив. І я мала би плигати від щастя, що зустрічаюся із таким чуйним хлопцем, який готовий будь-якої миті дістати гаманець і разом піти на шопінг, але натомість я відчувала лише банальну дружню вдячність.

— Пробач, — сказала я після його одкровень.

— За що, Нуся? Ти так відчуваєш і можеш озвучувати все, що на душі.

— Знаєш, я, мабуть, просто втомилась. Ця постійна гонитва, що в універі, що в соцмережах робить мене знервованою. Я задовбалася бути «недо», а тут ще й ці срані штани.

— Ти «недо»? Хто тобі таке сказав? — він витер сльозинку з моєї щоки.

— Я й сама це бачу. Вчуса посередньо, аж на вісімнадцятому місці в рейтингу бюджетників. На роботу поки не беруть. Співаю... Ну, співаю, як співаю.

— Найприємніший тембр, який я чув.

— У тебе на все така відповідь, — озвучила я думку швидше, ніж зважила її доречність.

— Бо я люблю тебе.

— І я тебе, — на цих словах голос дрижав уже не від сліз. Я відігнала небажані коментарі у своїй голові й запитала: — Як тобі вдається бути постійно задоволеним життям? Ти буквально займаєшся перевезенням бананів, але я ніколи не бачила в тебе й натяку на вигорання.

— У мене є робота і вона дає мені хороший дохід. Чи мені це подобається? Очевидно. Якщо я перестану робити те, що мені добре вдається, то й не матиму такого доходу. Тому ця «бананова» робота потрібна мені насамперед для задоволення власних потреб. А якщо я не буду їх задовольняти, то в чому тоді сенс?

— Самореалізація, розвиток, внесок в історію...

— Нуся, господи, тобі всього дев'ятнадцять, а ти так багато думаєш.

— А як перестати?

— Хочеш, пішли через бонг курнемо.

— Дякую, обійдусь.

— Та я жартую, — він подивився на мене очима кольору небесної блакиті й усміхнувся. — Ти ж сама казала, що тебе рятує музика.

— Так... було. Певний час. А тепер щоразу, коли співаю чи пишу пісню, я думаю про те, що мені ніколи не стати в цьому суперуспішною і що все, чого я досягла, — лише збіг обставин, а люди насправді нічого не розуміють. Не розуміють, що у мене слабка техніка, прості гармонійні